

Datum van inontvangstneming : 22/01/2018

van de akte aangaande de bekrachtiging van de erfstelling [hierna: „notariële verklaring van erfrecht”] van de overleden ██████████ samen met een verklaring dat deze akte een beslissing in de zin van verordening (EU) nr. 650/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 4 juli 2012 vormt, alsook tegen de weigering een afschrift af te geven, samen met een verklaring dat deze akte een authentieke akte in de zin van de verordening vormt,

beslist:

Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

1. Moet artikel 46, lid 3, onder b), juncto artikel 39, lid 2, van verordening (EU) nr. 650/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 4 juli 2012 betreffende de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen en de aanvaarding en de tenuitvoerlegging van authentieke akten op het gebied van erfopvolging, alsmede betreffende de instelling van een Europese erfrechtverklaring (PB 2012, L 201, blz. 107, met latere wijzigingen) aldus worden uitgelegd dat de afgifte van een verklaring betreffende een beslissing inzake erfopvolging, waarvan het model is opgenomen in bijlage 1 bij uitvoeringsverordening (EU) nr. [Or. 2] 1329/2014 van de Commissie van 9 december 2014 tot vaststelling van de formulieren bedoeld in verordening (EU) nr. 650/2012 [OMISSIS] (PB 2014, L 359, blz. 30), eveneens met betrekking tot beslissingen die de erfstelling bekrachtigen, maar niet (ook niet voor een deel) uitvoerbaar zijn, is toegestaan?
2. Moet artikel 3, lid 1, onder g), van verordening [OMISSIS] nr. 650/2012 [OMISSIS] aldus worden uitgelegd dat een verklaring van erfrecht, die op grond van een onbetwist verzoek van alle betrokkenen bij een procedure ter bekrachtiging van de erfstelling door een notaris wordt opgesteld en die de rechtsgevolgen heeft van een door een gerecht vastgestelde rechtsgeldige beslissing aangaande het verkrijgen van de nalatenschap – zoals een door een Poolse notaris opgesteld verklaring van erfrecht – als beslissing in de zin van deze bepaling moet worden beschouwd?

En moet artikel 3, lid 2, eerste volzin, van verordening [OMISSIS] nr. 650/2012 [OMISSIS] diensgevolge aldus worden uitgelegd dat een notaris die een dergelijke verklaring van erfrecht heeft opgesteld, als gerecht in de zin van laatstgenoemde bepaling moet worden beschouwd?
3. Moet artikel 3, lid 2, tweede volzin, van verordening [OMISSIS] nr. 650/2012 [OMISSIS] aldus worden uitgelegd dat de door een lidstaat overeenkomstig artikel 79 van de verordening gedane kennisgeving een informatief karakter heeft en geen voorwaarde vormt voor de

■■■■■

erkenning van een beoefenaar van juridische beroepen met bevoegdheden op het gebied van erfopvolging, die gerechtelijke taken in plaats van het gerecht in de zin van artikel 3, lid 2, eerste volzin, van de verordening uitoefent, wanneer hij voldoet aan de uit de laatstgenoemde bepaling blijkende voorwaarden?

4. In het geval van een ontkennend antwoord op de eerste, de tweede of de derde vraag:

moet artikel 3, lid 1, onder i), van verordening [OMISSIS] nr. 650/2012 [OMISSIS] aldus worden uitgelegd dat de erkenning van het nationale procedurele instrument ter bekrachtiging van de erfstelling – zoals de Poolse notariële verklaring van erfrecht – als beslissing in de zin van artikel 3, lid 1, onder g), van verordening [OMISSIS] nr. 650/2012 [OMISSIS] de erkenning ervan als authentieke akte uitsluit?

5. In het geval van een bevestigend antwoord op de vierde vraag:

moet artikel 3, lid 1, onder i), van verordening [OMISSIS] nr. 650/2012 [OMISSIS] aldus worden uitgelegd dat een verklaring van erfrecht die op grond van een onbetwist verzoek van alle betrokkenen bij een procedure ter bekrachtiging van de erfstelling door een notaris wordt opgesteld – zoals een door een Poolse notaris opgestelde verklaring van erfrecht – een authentieke akte in de zin van deze bepaling vormt?

[OMISSIS] [Or. 3]

MOTIVERING

[OMISSIS]

I. Feiten, procedure voor de nationale autoriteiten en bepalingen van nationaal recht

1. *Feiten*

■■■■■ ■■■■■ [OMISSIS], naar aanleiding van wier beroep de nationale procedure is ingeleid, was een van de betrokkenen bij de notariële procedure ter bekrachtiging van de erfstelling van haar vader. Deze procedure is bij Przemysława Bac, notaris te Słubice (procesgemachtigde in de nationale procedure: notarismedewerker ■■■■■ [OMISSIS]), gevoerd en op 21 oktober 2016 met het opstellen van een notariële verklaring van erfrecht van de erflater, afgesloten.

De op 6 augustus 2016 overleden erflater had zijn gewone verblijfplaats in Polen en op zijn erfopvolging was Pools recht van toepassing. Volgens de vaststellingen

in de notariële procedure was de erflater een ondernemer, die zijn economische activiteiten in het Duits-Poolse grensgebied uitoefende.

Verzoekster heeft naar nationaal recht het recht om afschriften van de opgestelde notariële verklaring van erfrecht te ontvangen. Op 7 juni 2017 verzocht zij om de verstrekking van een dergelijk afschrift, samen met een verklaring dat deze akte een beslissing in de zin van artikel 3, lid 1, onder g), van verordening [OMISSIS] nr. 650/2012 [OMISSIS] vormt, en wel overeenkomstig het model van deze verklaring in bijlage 1 bij verordening (EU) nr. 1329/2014 van de Commissie van 9 december 2014 [OMISSIS]. Subsidiair, alleen voor het geval dat het primair verzoek zou worden geweigerd, verzocht zij om de verstrekking van een afschrift, samen met een verklaring dat deze akte een authentieke akte in de zin van artikel 3, lid 1, onder i), van verordening [OMISSIS] nr. 650/2012 [OMISSIS] vormt, en wel overeenkomstig het model van deze verklaring in bijlage 2 bij verordening (EU) nr. 1329/2014 van de Commissie.

██████████ werkzaam op het notariskantoor, weigerde met een verklaring van 7 juni 2017 [OMISSIS] het verrichten van een notariële handeling, voor zover het erom ging aan de afgifte van de notariële verklaring van erfrecht een verklaring overeenkomstig bijlage 1, respectievelijk een verklaring overeenkomstig bijlage 2 bij verordening nr. 1329/2014, te hechten.

2. Motivering van het ingestelde beroep

██████████ heeft op 7 juni 2017 beroep ingesteld tegen de weigering een notariële handeling te verrichten. Ter motivering heeft zij aangevoerd dat de opgestelde notariële verklaring van erfrecht aan alle vereiste voorwaarden voldeed voor de erkenning ervan als beslissing in de zin van artikel 3, lid 1, onder g), van verordening nr. 650/2012. Een dergelijke kwalificatie van de notariële verklaring van erfrecht op grond van verordening nr. 650/2012 vloeit met name voort uit artikel 95j van de Ustawa prawo o notariacie (Poolse wet op het notarisambt) van 14 februari 1991, volgens welk **[Or. 4]** een notariële verklaring van erfrecht de rechtsgevolgen heeft van een door een gerecht vastgestelde rechtsgeldige beslissing aangaande het verkrijgen van de nalatenschap.

In het beroepschrift is eveneens aangevoerd dat een erfgenaam na het opstellen van de notariële verklaring van erfrecht niet meer de mogelijkheid heeft in dezelfde zaak een gerechtelijke beslissing aangaande het verkrijgen van de nalatenschap, te verkrijgen. Verzoekster stelt dat de weigering om een overeenkomstige verklaring af te geven, leidt tot een verslechtering van haar juridische situatie. De artikelen 39 e.v. van verordening nr. 650/2012 zouden maar weinig speelruimte laten om de erkenning van beslissingen in andere lidstaten, te weigeren. Daarentegen zou de kwalificatie van de notariële verklaring van erfrecht als authentieke akte ertoe leiden dat bij pogingen deze in andere lidstaten te gebruiken, de artikelen 59 e.v. toepasselijk zouden zijn. Krachtens deze

■■■■■

bepalingen is het eerder mogelijk de aanvaarding van een authentieke akte in andere lidstaten te weigeren.

Dat de Poolse autoriteiten notarissen, die verklaringen van erfrecht opstellen, niet als „gerecht” in de zin van de verordening hebben aangemeld, beperkt niet het rechtskarakter van deze akten. De beslissingsruimte van de Poolse wetgever bij de vormgeving van de nationale erfrechtprocedure en de constitutionele positie van de gerechten en notarissen die deze procedures voeren, is door de invoering van een passend procedureel instrument, waarmee een erfgenaam zich legitimeert, uitgeput. De Poolse wetgever kon derhalve het rechtsinstituut van de notariële verklaring van erfrecht relatief vrij vormgeven en de juridische positie van de notarissen die deze opstellen, bepalen. Met de beëindiging van deze procedure is de beslissingsruimte van de nationale wetgever echter uitgeput. De regelingen in het nationale recht moeten vervolgens worden beoordeeld aan de hand van Unierechtelijke definities. Het eenzijdig ter discussie stellen van de resultaten van de aan de hand van de definities uit de verordening verrichte juridische beoordeling van een op een bepaalde wijze vormgegeven rechtsinstituut om de erfstelling te bewijzen, valt niet onder de autonomie van de lidstaten.

Verzoekster voert aan dat een notariële verklaring van erfrecht voldoet aan alle in de verordening voor beslissingen in erfrechtzaken vastgestelde criteria. Wanneer aan deze criteria is voldaan, zou de uitvoerende macht in de desbetreffende lidstaat dat feit niet door een simpel nalaten van de kennisgeving kunnen negeren.

2. Motivering van het standpunt van de medewerker van de notaris, die weigert de notariële handeling te verrichten

De medewerker van de notaris heeft in de schriftelijke motivering van de weigering om de notariële handeling te verrichten van 12 juni 2017 de volgende juridische analyse van het rechtskarakter van een notariële verklaring van erfrecht in het kader van verordening nr. 650/2012, uitgevoerd.

In artikel 3, lid 1, onder g), van verordening nr. 650/2012 wordt het begrip „beslissing” omschreven. Uit deze omschrijving blijken twee voorwaarden: bij de notariële verklaring van erfrecht moet het om een „beslissing” gaan, en de notaris die deze opstelt, moet voldoen aan het criterium van een „gerecht”. Laatstgenoemd begrip wordt in artikel 3, lid 2, van deze verordening omschreven.

Wat om te beginnen de vraag betreft, of het bij een notariële verklaring van erfrecht om een „beslissing” (decyzja) gaat, heeft de medewerker van de notaris erop gewezen dat dat begrip in de verordening niet is omschreven. Dat bestanddeel van de omschrijving van het begrip „beslissing” (orzeczenie) is evenmin te vinden in de Engelse, de Duitse of de Franse taalversie, die wat dat betreft een tautologisch karakter zouden hebben.¹ Daarentegen wordt het begrip

¹ noot van de vertaler: in de Nederlandse taalversie van artikel 3, lid 1, onder g), wordt „beslissing” omschreven als „een [...] beslissing [...]”. In de Poolse taalversie worden hier twee verschillende begrippen gebruikt.

„beslissing” (decyzia) in de verordening in meerdere verbanden gebruikt: beslissing betreffende de afgifte van afschriften van de Europese erfrechtverklaring (overweging 72, vierde volzin, van de verordening), beslissing aangaande de ambtshalve inleiding van een erfrechtprocedure [artikel 14, onder c), van de verordening], beslissing van het gerecht inzake de benoeming van een beheerder van de nalatenschap (artikel 29, lid 2, tweede volzin, van de verordening), beslissing betreffende de afgifte van een Europese erfrechtverklaring (artikel 72, lid 2, tweede volzin, [Or. 5] van de verordening) of besluiten van de autoriteit van afgifte van Europese erfrechtverklaringen overeenkomstig artikel 67 en artikel 71 (artikel 72, lid 1, van de verordening). De Europese wetgever zou daarmee naar de beoordeling van een bepaalde vraag verwijzen, die een verschillende processuele vorm krijgt.

Twijfels of een notariële verklaring van erfrecht aan deze voorwaarde voldoet, zouden kunnen voortkomen uit het feit dat deze akte door de notaris alleen op unaniem verzoek van alle betrokkenen bij de erfrechtprocedure kan worden verleden. Het gaat niet om een instrument om omstreden gevallen te beslechten. Aangezien een „beslissing” eveneens een beslissing is betreffende de afgifte van de Europese erfrechtverklaring (artikel 72, lid 2, tweede volzin, van de verordening), die evenzeer slechts in onbetwiste gevallen op verzoek kan worden afgegeven [artikel 67, lid 1, onder a), van de verordening], is het element van de mogelijke beslechting van omstreden gevallen echter kennelijk geen noodzakelijke voorwaarde om een bepaald processueel instrument als „beslissing” in een erfrechtzaak, in de hier uiteengezette zin te beschouwen.

Volgens de [medewerker van de] notaris vormt vooral het feit dat er een eigen beoordeling plaatsvindt de basis van een „beslissing” in een erfrechtzaak. Het gaat daarbij om de regeling van de rechtsverhoudingen tussen betrokkenen bij een procedure, zij het slechts door een louter declaratoire bekrachtiging van de rechtspositie, die externe werking heeft. Het zou daarbij eveneens kunnen gaan om een publiekrechtelijke rechtshandeling inzake de bekrachtiging van de erfstelling.

Volgens de medewerker van de notaris voldoet het opstellen van een notariële verklaring van erfrecht ongetwijfeld aan deze criteria. Het is juist dat de procedure ter bekrachtiging van de erfstelling door een unaniem verzoek tot het opstellen van een notariële verklaring van erfrecht met een bepaalde inhoud, wordt ingeleid. De door de notaris verrichte analyse van de feiten en de rechtspositie staat echter los van dat verzoek. De notaris onderzoekt op objectieve wijze en ambtshalve de rechtspositie met betrekking tot de erfopvolging, die moet worden bekrachtigd. Wanneer de notaris twijfelt aangaande de feiten en de rechtspositie, met inbegrip van de nationale bevoegdheid, is het voor de partijen onmogelijk een bekrachtiging van de erfstelling te verkrijgen (artikel 95e, lid 1, van de wet op het notarisambt).

Hoever de beoordelingsruimte van een notaris reikt, wordt bijvoorbeeld duidelijk door de omstandigheid dat de wetgever de mogelijkheid heeft geboden met behulp

■■■■■

van de notariële verklaring van erfrecht te bekrachtigen dat de gemeente of de schatkist de wettelijke erfgenamen in laatste instantie zijn. In een dergelijk geval zou een notaris kunnen beslissen, na te hebben geconstateerd dat op basis van de vastgestelde feiten in een zaak de aannahme gegrond is dat er geen echtgenoten of verwanten zijn die als wettelijke erfgenamen van de erflater in aanmerking zouden komen (dus, indien Poolse recht toepasselijk is, geen nakomelingen van de grootouders), betrokkenen door middel van een publicatie op te roepen en aansluitend het verkrijgen van de nalatenschap door de gemeente of de schatkist als wettelijke erfgenamen te bekrachtigen (artikel 95^e, lid 1, van de wet op het notarisambt).

Dat de notariële verklaring van erfrecht het resultaat van een door de notaris onafhankelijk verrichte juridische beoordeling vormt, wordt eveneens weerspiegeld door de omstandigheid dat een dergelijke akte volgens de toenmalige rechtspositie niet door de betrokkenen bij de procedure, maar alleen door de notaris werd ondertekend (zie het ingetrokken artikel 95f, lid 1, nummer 9, van de wet op het notarisambt).

Voor het opstellen van een notariële verklaring van erfrecht vond door de notaris niet alleen een objectieve vaststelling en een inhoudelijke beoordeling plaats van de erfopvolging van een bepaalde erflater. Hoewel de notariële verklaring van erfrecht eigenlijk een declaratoir karakter heeft, vormt deze vanuit bepaalde oogpunten, net zoals een door het gerecht vastgestelde rechtsgeldige beslissing aangaande het verkrijgen van de nalatenschap, een rechtshandeling tot regeling van de rechtspositie. Deze akte vormt de basis voor het materieelrechtelijke vermoeden van juistheid van de bewezen erfopvolging [artikel 1025, lid 2, van de kodeks cywilny (Poolse burgerlijk wetboek)] en voor de bescherming van de goede trouw, die het verkrijgen door een **[Or. 6]** niet-gerechtigde mogelijk maakt (artikel 1028 van het burgerlijk wetboek). Het opstellen van een notariële verklaring van erfrecht leidt echter vooral tot een specifieke uitsluiting van de feiten die de betrokkenen bij de procedure op het tijdstip van de verklaring van erfrecht bekend waren [artikel 679, lid 1, tweede volzin, juncto lid 4, van de kodeks postępowania cywilnego (Poolse wetboek van burgerlijke rechtsvordering)]. Daarmee heeft de wetgever een situatie toegestaan waarin de deelnemers aan een afgesloten erfrechtprocedure wegens de bescherming van de zekerheid van het rechtsverkeer en de stabiliteit van rechtsverhoudingen de mogelijkheid is ontnomen om op grond van omstandigheden, die mogelijk een beter onderzoek van de feitelijke rechtspositie betreffende de erfopvolging mogelijk zouden maken, een wijziging van de door de akte belichaamde beslissing te bewerkstelligen. Vanuit dat oogpunt wordt duidelijk dat het opstellen van een notariële verklaring van erfrecht een regeling van de rechtspositie tot gevolg heeft.

Met betrekking tot de vraag of de notaris die een notariële verklaring van erfrecht opstelt als „gerecht” in de zin van de verordening kan worden beschouwd, heeft de medewerker van de notaris de volgende voorwaarden aangevoerd: 1. voor erfrechtzaken bevoegde vertegenwoordiger van een juridisch beroep, die gerechtelijke taken uitoefent, 2. waarborgen wat betreft onpartijdigheid, 3. en het

horen van alle partijen, 4. de vastgestelde beslissing is vatbaar voor een rechtsmiddel ten overstaan van een gerechtelijke autoriteit of voor toetsing door een zodanige autoriteit, [5.] en heeft dezelfde rechtskracht en dezelfde werking als een beslissing van een gerechtelijke autoriteit over dezelfde aangelegenheid.

Ter zake van de eerste voorwaarde wordt aangevoerd dat de Europese wetgever er in de tweede volzin van overweging 20 van de verordening direct op heeft gewezen dat het begrip gerecht in de zin van de verordening eveneens notarissen kan omvatten, die op het gebied van het Latijns notariaat in sommige Europese landen gerechtelijke taken vervullen krachtens een delegatie van bevoegdheden. Een specifiek *criterium divisionis* van de Europese wetgever bevatten de tweede volzin van overweging 21 en de tweede volzin van overweging 22 van de verordening. Daarin wordt de uitoefening van gerechtelijke taken in verband gebracht met de binding aan de bevoegdheid die is toegekend aan de organen van een bepaalde staat. Een notaris die zijn activiteiten slechts uitoefent als vertegenwoordiger van een vrij beroep, is niet aan de bevoegdheid gebonden. Daarentegen is een notaris die gerechtelijke taken uitoefent aan de bevoegdheid gebonden.

De medewerker van de notaris zag in de voor de deelnemers aan het rechtsverkeer bindende bekrachtiging van de positie van de erfgenamen en de met een vindicatielegaat begunstigden een van de belangrijkste gebieden waarop in het kader van het erfrecht gerechtelijke taken worden uitgeoefend. Naar Pools recht wordt het daardoor in de praktijk voor een erfgenaam met inachtneming van artikel 1027 van het burgerlijk wetboek mogelijk gemaakt, de verworven rechten in het rechtsverkeer uit te oefenen. Vanuit het standpunt van de deelnemer aan het rechtsverkeer is de materieelrechtelijke positie met betrekking tot de erfopvolging namelijk van gering belang, doorslaggevend is veeleer een objectieve vaststelling en bekrachtiging van deze erfopvolging. In de praktijk van het rechtsverkeer is erfgenaam, degene die door het gerecht of door de notaris als erfgenaam is erkend. De genoemde bekrachtiging van de erfstelling van de rechtsopvolgers brengt in het Poolse rechtstelsel bovendien niet alleen materieelrechtelijke gevolgen mee, maar eveneens de genoemde uitsluiting van feiten met betrekking tot de gronden voor een wijziging van de vastgestelde beslissing.

Bij de bekrachtiging van de erfstelling werkt een notaris op een wijze die zeer sterk lijkt op die van een gerecht. Voor het opstellen van een notariële verklaring van erfrecht worden, overeenkomstig de gerechtelijke procedure, de verklaringen van de betrokkenen bij de procedure met betrekking tot de feiten, die onder bedreiging van strafrechtelijke aansprakelijkheid worden afgelegd, opgenomen in het proces-verbaal van erfopvolging (artikel 95c, lid [1], van de wet op het notarisambt). De notaris is strikt aan de bevoegdheden van de Poolse autoriteiten gebonden, en bij welke twijfel dan ook van de notaris met betrekking tot de bevoegdheid is een bekrachtiging van de erfstelling uitgesloten (artikel 95e, lid 1, van de wet op het notarisambt).

■■■■■

Volgens de medewerker van de notaris [Or. 7] bestaan er met betrekking tot het criterium van onpartijdigheid geen twijfels. Een notaris is bij het verrichten van elke notariële handeling onpartijdig. De bekrachtiging van de erfstelling vormt echter in zoverre een bijzondere activiteit, omdat de notaris zich daarbij niet beperkt tot het onpartijdig informeren van de partijen inzake de gevolgen van de door hen verrichte rechtshandelingen (artikel 80, leden 2 en 3, van de wet op het notarisambt), maar de taken van het voor boedelscheidingen bevoegde gerecht uitoefent en voor de bekrachtiging van het verkrijgen van de nalatenschap door de betrokkenen bij de procedure als erfgenamen (respectievelijk met een vindicatielegaat begunstigden) een objectieve analyse verricht teneinde de materiële waarheid te onderzoeken.

Het criterium inzake het waarborgen van het horen van alle partijen bij de procedure ter bekrachtiging van de erfstelling is evenmin problematisch, aangezien het opstellen van een notariële verklaring van erfrecht vereist dat eerst de verklaringen van alle betrokkenen bij de procedure (met een vindicatielegaat begunstigden, testamentaire erfgenamen, wettelijke erfgenamen) in het proces-verbaal van erfopvolging worden opgenomen.

Met betrekking tot het criterium inzake het waarborgen van een rechterlijke toetsing van de bekrachtiging van de erfstelling, heeft de medewerker van de notaris erop gewezen dat deze in beginsel in het kader van de beroepsprocedure tegen de weigering een notariële verklaring van erfrecht op te stellen (artikel 83, lid 1, van de wet op het notarisambt), kan worden verricht. Bovendien kan een notariële verklaring van erfrecht in bepaalde situaties door het gerecht nietig worden verklaard (artikel 678, artikel 690, lid 2, artikel 669¹, leden 1 en 2, artikel 679, lid 1, juncto lid 4, van het wetboek van burgerlijke rechtsvordering).

Het laatste criterium heeft betrekking op het feit dat de beslissing „dezelfde rechtskracht en dezelfde werking [...] als een beslissing van een gerechtelijke autoriteit over dezelfde aangelegenheid” moet hebben. Deze vraag wordt in artikel 95j van de wet op het notarisambt geregeld. Krachtens dat artikel heeft een notariële verklaring van erfrecht de rechtsgevolgen van een rechtsgeldige beslissing aangaande het verkrijgen van de nalatenschap. De rechtsgevolgen van deze akte zijn derhalve niet alleen „dezelfde”, hetgeen de wetgever van de Unie vereist, maar identiek aan de rechtsgevolgen van een rechtsgeldige beslissing aangaande het verkrijgen van de nalatenschap.

Met betrekking tot deze vraag is aangevoerd dat er na het opstellen van de notariële verklaring van erfrecht tot en met de nietigverklaring daarvan geen mogelijkheid meer bestaat om een gerechtelijke beslissing aangaande het verkrijgen van de nalatenschap over dezelfde aangelegenheid te verkrijgen. In de rechtspraak en de rechtsliteratuur is daarbij omstreden of een notariële verklaring van erfrecht kracht van gewijsde verkrijgt of alleen een vervanging vormt voor een materiële beslissing. Dat is evenwel een dogmatische discussie zonder gevolgen voor het eindresultaat, namelijk dat over dezelfde aangelegenheid geen

gerechtelijke procedure kan worden gevoerd met betrekking tot de vaststelling van het verkrijgen van de nalatenschap.

De medewerker van de notaris is op grond van de verrichte analyse tot de conclusie gekomen dat hij het met verzoekster erover eens is dat een notariële verklaring van erfrecht voldoet aan alle in artikel 3, lid 1, onder g), van de verordening genoemde voorwaarden. Desalniettemin heeft hij de in het primair verzoek bedoelde handeling niet kunnen verrichten en het afschrift van de verklaring niet kunnen bijvoegen die een dergelijke kwalificatie bekrachtigt, aangezien de Poolse autoriteiten, wat betreft een Poolse notaris die een notariële verklaring van erfrecht opstelt, hebben nagelaten om overeenkomstig artikel 79 van de verordening de in artikel 3, lid [2], tweede volzin, van de verordening voorziene kennisgeving te verstrekken. In de achterwege gebleven kennisgeving is de opvatting tot uitdrukking gekomen dat Poolse notarissen ook bij een bekrachtiging van de erfstelling niet voldoen aan de in de verordening voor een „gerecht” vastgestelde criteria.

De medewerker van de notaris heeft open gelaten of een kennisgeving een constitutief karakter heeft of uitsluitend informatief is. Hij was echter van mening dat een notaris zonder een overeenkomstige kennisgeving of tenminste vóór een gerechtelijke toetsing van het standpunt van de Poolse uitvoerende macht, waarbij dat zou worden afgewezen, geen verklaring zou kunnen hechten aan een notariële verklaring van erfrecht, inhoudende dat deze akte een beslissing in de zin van de verordening vormt. Zou een afschrift van een verklaring worden bijgevoegd, waarvan de inhoud niet overeenkomt met de door Polen aan de instellingen [Or. 8] van de Unie verstrekte kennisgeving, dan zou het vertrouwen van de deelnemers aan het rechtsverkeer die in andere lidstaten met de notariële verklaring van erfrecht zouden worden geconfronteerd, aanzienlijk worden aangetast, aangezien derden, met inbegrip van privaatrechtelijke instellingen, uit openbaar toegankelijke kennisgevingen geen bevestiging zouden kunnen vinden dat de Poolse instantie die de concrete beslissing heeft vastgesteld, daartoe bevoegd was.

Dientengevolge stelde de medewerker van de notaris vast dat een notariële verklaring van erfrecht aan de voorwaarden van een „beslissing” in de zin van artikel 3, lid 1, onder g), van verordening nr. 650/2012 voldoet, maar dat de bekrachtiging van deze omstandigheid met een verklaring overeenkomstig bijlage 1 bij verordening nr. 1329/2014 niet is toegestaan.

Ter motivering van de afwijzing van het subsidiaire verzoek heeft de medewerker van de notaris uiteengezet dat de erkenning van een notariële verklaring van erfrecht als „beslissing”, de erkenning ervan als „authentieke akte” uitsluit, hoewel thans geen bekrachtiging van deze kwalificatie door een overeenkomstige verklaring mogelijk is (tot aan de gerechtelijke toetsing van het standpunt van de Poolse uitvoerende macht). De medewerker van de notaris heeft vastgesteld dat een notariële verklaring van erfrecht ongetwijfeld voldoet aan de in artikel 3, lid 1, onder i), van verordening nr. 650/2012 aan „authentieke akten” gestelde

voorwaarden, maar dat dit pas met een overeenkomstige verklaring kan worden bekrachtigd, nadat de erkenning van de notariële verklaring van erfrecht als „beslissing” is uitgesloten.

3. *Bepalingen van nationaal recht*

Het Poolse erfrecht berust op het beginsel van universele erfopvolging krachtens de wet (artikel 922, lid 1, van het burgerlijk wetboek). Een erfrechtprocedure ter bekrachtiging van de erfstelling heeft slechts declaratoire betekenis. Gelet op artikel 1027 van het burgerlijk wetboek, volgens welk een erfgenaam zijn erfstelling tegenover derden evenwel alleen met een beslissing aangaande het verkrijgen van de nalatenschap of met een notariële verklaring van erfrecht kan bewijzen, is in het rechtsverkeer in de praktijk de uitoefening van de rechten van de erfgenaam afhankelijk van het resultaat van een van deze erfrechtprocedures.

De gerechtelijke beslissing aangaande het verkrijgen van de nalatenschap vormt in de Poolse rechtsorde vanouds het fundamentele instrument van de erfgenaam om zijn rechten te bewijzen. Het gerecht onderzoekt in het kader van deze procedure, na de indiening van het verzoek door een daartoe gerechtigde persoon, ambtshalve de vast te stellen rechtspositie (artikel 670 van het wetboek van burgerlijke rechtsvordering). Derhalve is het gerecht met betrekking tot de inhoud van de vast te stellen beslissing niet aan het verzoek gebonden. Een beslissing die de rechtspositie met betrekking tot de erfopvolging vaststelt (waarbij mogelijk eveneens een afzonderlijke rechtsopvolging op grond van vindicatielegaten in aanmerking wordt genomen), verkrijgt kracht van gewijsde en krijgt de rechtsgevolgen van een *res iudicata*. Bovendien voorziet de wet in een vermoeden van juistheid van de beslissing (artikel 1025, lid 2, van het burgerlijk wetboek) en de bescherming van de goede trouw van derden, die te goeder trouw op grond van de vastgestelde beslissing handelen (artikel 1028 van het burgerlijk wetboek). Bovendien kan een persoon die was betrokken bij de oorspronkelijk procedure alleen wijziging van de vastgestelde beslissing vorderen, wanneer hij daarvoor gronden aanvoert die hij in de oorspronkelijke procedure niet heeft kunnen aanvoeren (artikel 679, lid 1, tweede volzin, van het wetboek van burgerlijke rechtsvordering). Daaruit volgt de uitsluiting van de feiten waarop de notaris zich in de loop van de procedure heeft gebaseerd.

In 2009 is een alternatieve procedure inzake het bewijs van de rechten van de erfgenamen en de met een vindicatielegaat begunstigden ingevoerd in de vorm van een notariële verklaring van erfrecht. Dat gebeurde voor onbetwiste erfrechtzaken, waar alle betrokkenen bij de procedure (wettelijke erfgenamen, met een vindicatielegaat begunstigden evenals krachtens de wet tot erfgenaam benoemde personen) het eens zijn met een bepaalde wijze van bekrachtiging, die bij de notaris die de akte moet verlijden geen aanleiding geeft tot bezwaren. Anders dan de gerechtelijke vaststellingsprocedure, die [Or. 9] eveneens op verzoek van derden die een juridisch belang hebben (bijvoorbeeld schuldeisers), kan worden ingeleid, is de inleiding van een notariële procedure ter bekrachtiging van de erfstelling alleen op verzoek van de erfgenamen mogelijk.

De notaris is aan het verzoek van de erfgenamen gebonden in die zin dat een unaniem verzoek tot overeenkomstige bekrachtiging van de erfstelling een voorwaarde is voor het opstellen van een notariële verklaring van erfrecht (artikel 95c, lid 2, nummer 1, van de wet op het notarisambt). De notaris beoordeelt dat verzoek echter, doordat hij de feiten ambtshalve toetst en slechts tot bekrachtiging overgaat wanneer hij niet twijfelt met betrekking tot de te bevestigen rechtspositie (artikel 95e, lid 1, van de wet op het notarisambt). Hij is daarbij aan zijn bevoegdheid gebonden en weigert, wanneer hij daaromtrent twijfelt, de bekrachtiging van de erfstelling.

Beide procedures – de gerechtelijke vaststelling van het verkrijgen van de nalatenschap en de notariële verklaring van erfrecht – zijn in beginsel gelijkwaardig. Het opstellen van een notariële verklaring van erfrecht heeft de rechtsgevolgen van een rechtsgeldige beslissing aangaande het verkrijgen van de nalatenschap (artikel 95j van de wet op het notarisambt). De wetgever heeft het unificeren van de rechtsgevolgen bovendien bevestigd door de regeling dat wanneer in afzonderlijke bepalingen sprake is van een beslissing aangaande het verkrijgen van de nalatenschap, daarmee dan eveneens de notariële verklaring van erfrecht wordt bedoeld (artikel 95p van de wet op het notarisambt).

Hieronder worden bepalingen van Pools recht aangehaald die tezamen het rechtsinstituut van de notariële verklaring van erfrecht vormgeven:

Wet van 14 februari 1991 op het notarisambt (gecodeerde versie, publicatieblad 2014, nummer 164, met latere wijzigingen):

Artikel 95b.

De notaris stelt vóór het opstellen van een notariële verklaring van erfrecht een proces-verbaal van erfopvolging op, rekening houdend met alle betrokkenen en met inaanmerkingneming van artikel 95ca.

Artikel 95c

§ 1. De notaris informeert vóór de opstelling van het proces-verbaal van erfopvolging alle bij de opstelling van dit proces-verbaal betrokkenen aangaande de verplichting mededeling te doen van alle omstandigheden die betrekking hebben op de inhoud van dat proces-verbaal, alsook aangaande de strafrechtelijke aansprakelijkheid bij het afleggen van onjuiste verklaringen.

§ 2. Het proces-verbaal van erfopvolging bevat met name:

1) een door de bij de opstelling van het proces-verbaal van erfopvolging betrokkenen opgesteld unaniem verzoek tot bekrachtiging van de erfstelling; [...]

Artikel 95ca

■■■■■

§ 1. De notaris stelt op verzoek van en rekening houdend met een betrokkene een concept op van het proces-verbaal van erfopvolging.

[...]

§ 3. Een betrokkene kan met een verklaring ten overstaan van de notaris die het concept van het proces-verbaal heeft opgesteld of een andere notaris, de in het concept van het proces-verbaal geattesteerde informatie bevestigen en zijn instemming betuigen met de opstelling van het proces-verbaal overeenkomstig het concept ervan. [...]

Artikel 95e

§ 1. De notaris stelt na de opstelling van het proces-verbaal van erfopvolging de notariële verklaring van erfrecht op, wanneer hij niet twijfelt over de nationale bevoegdheid, de inhoud van het toepasselijke buitenlandse recht, de persoon van de erfgenaam, de hoogte van de erfdelen en, wanneer de erflater een vindicatielegaat heeft toegekend, eveneens met betrekking tot de persoon ten gunste waarvan het vindicatielegaat is toegekend en van het voorwerp van het legaat.

§ 2. De notaris weigert het opstellen van een notariële verklaring van erfrecht, wanneer:

- 1) met betrekking tot een nalatenschap reeds eerder een notariële verklaring van erfrecht **[Or. 10]** is opgesteld of een beslissing aangaande het verkrijgen van de nalatenschap is vastgesteld;
- 2) bij de opstelling van het proces-verbaal van erfopvolging omstandigheden bekend worden die erop duiden dat bij de opstelling ervan niet alle personen, die als wettelijk of testamentair erfgenaam in aanmerking kunnen komen, respectievelijk personen ten gunste waarvan de erflater een vindicatielegaat heeft toegekend, aanwezig waren of dat er testamenten bestaan of hebben bestaan die niet zijn geopend of bekendgemaakt;

[OMISSIS]

- 4) er in de zaak geen sprake is van nationale bevoegdheid.

§ 3. Indien de nalatenschap zou toevallen aan een gemeente of de schatkist als wettelijke erfgenamen en de door een betrokkene voorgelegde bewijzen niet toereikend zijn om een notariële verklaring van erfrecht op te stellen, dan mag de notaris de notariële verklaring van erfrecht pas opstellen na een oproep aan de erfgenamen in de vorm van een bekendmaking op kosten van de betrokkene. De bepalingen van de artikelen 673 en 674 van het wetboek van burgerlijke rechtsvordering zijn van overeenkomstige toepassing.

Artikel 95j

Een geregistreerde notariële verklaring van erfrecht heeft de rechtsgevolgen van een rechtsgeldige beslissing aangaande het verkrijgen van de nalatenschap.

Artikel 95p

[OMISSIS]

Indien in afzonderlijke bepalingen sprake is van een beslissing aangaande het verkrijgen van de nalatenschap, dan wordt daarmee eveneens een geregistreerde notariële verklaring van erfrecht bedoeld. Indien bij wet het begin of het einde van een termijn wordt vastgesteld als dag waarop de gerechtelijke beslissing aangaande het verkrijgen van de nalatenschap kracht van gewijsde verkrijgt, dan moet daaronder eveneens de dag van de registratie van de notariële verklaring van erfrecht worden begrepen.

Artikel 1025 van het burgerlijk wetboek

§ 2 Er wordt van uitgegaan dat een persoon die een beslissing aangaande het verkrijgen van de nalatenschap of een notariële verklaring van erfrecht heeft verkregen, erfgenaam is.

Artikel 1027 van het burgerlijk wetboek

De erfgenaam kan jegens een derde, die geen aanspraak op de nalatenschap op grond van erfopvolging geldend maakt, zijn uit de erfopvolging blijvende rechten alleen door middel van een beslissing aangaande de vaststelling van het verkrijgen van de nalatenschap of van een geregistreerde notariële verklaring van erfrecht, bewijzen.

Artikel 1028 van het burgerlijk wetboek

Beschikt degene, die een beslissing aangaande het verkrijgen van de nalatenschap of een notariële verklaring van erfrecht heeft verkregen, maar geen erfgenaam is, ten gunste van een derde over een tot de nalatenschap behorend recht, dan verwerft degene ten gunste waarvan de beschikking plaatsvindt het recht of wordt van de verplichting ontslagen, tenzij hij te kwader trouw handelt.

Artikel 679 van het wetboek van burgerlijke rechtsvordering

§ 1. Het bewijs dat een persoon die een beslissing aangaande het verkrijgen van de nalatenschap heeft verkregen geen erfgenaam is of dat zijn erfdeel anders is dan vastgesteld, kan alleen in het kader van een procedure tot nietigverklaring of wijziging van een beslissing aangaande het verkrijgen van de nalatenschap worden geleverd, namelijk met toepassing van de bepalingen van dit hoofdstuk. Een persoon die betrokken was bij de procedure aangaande het verkrijgen van de nalatenschap, kan echter alleen wijziging van de beslissing aangaande het verkrijgen van de nalatenschap vorderen, wanneer deze vordering is gebaseerd op gronden waarop hij in deze procedure geen beroep kon doen en het verzoek tot

■■■■■

wijziging wordt ingediend binnen een jaar na het tijdstip waarop hem dat mogelijk is geworden.

§ 2. Elke betrokkene kan een verzoek tot inleiding van een dergelijke procedure indienen.

§ 3. Wanneer het bewijs wordt geleverd dat de nalatenschap in zijn geheel of gedeeltelijk aan een andere persoon dan de in de rechtsgeldige beslissing aangaande het verkrijgen van de nalatenschap [Or. 11] bedoelde toevalt, stelt het voor boedelscheidingen bevoegde gerecht het verkrijgen van de nalatenschap onder wijziging van deze beslissing, overeenkomstig de feitelijke rechtspositie vast.

§ 4. De bepalingen van de leden 1 tot en met 3 zijn van overeenkomstige toepassing op een geregistreerde notariële verklaring van erfrecht en op het verkrijgen van een zaak op grond van een vindicatielegaat.

Art. 669¹ van het wetboek van burgerlijke rechtsvordering

§ 1. Het voor boedelscheidingen bevoegde gerecht verklaart een geregistreerde notariële verklaring van erfrecht nietig wanneer met betrekking tot dezelfde nalatenschap een beslissing aangaande het verkrijgen van de nalatenschap is vastgesteld.

§ 2. Indien twee of meer notariële verklaringen van erfrecht met betrekking tot dezelfde nalatenschap zijn geregistreerd, verklaart het voor boedelscheidingen bevoegde gerecht op verzoek van een betrokkene alle notariële verklaringen van erfrecht nietig en stelt het een beslissing aangaande het verkrijgen van de nalatenschap vast.

§ 3. Behalve in de in de leden 1 en 2 genoemde omstandigheden kan een geregistreerde notariële verklaring van erfrecht alleen in de in de wet genoemde gevallen nietig worden verklaard.

II Belang van het voorwerp van de prejudiciële vraag voor de beslissing op het beroep

Voorwerp van de rechterlijke toetsing in de nationale procedure betreft met name de gegrondheid van de weigering om een afschrift te verstrekken, samen met een verklaring dat de Poolse notariële verklaring van erfrecht een „beslissing” in de zin van verordening nr. 650/2012 vormt (primair verzoek in de procedure voor de notaris), en subsidiair dat deze een „authentieke akte” vormt (subsidiair verzoek in de procedure voor de notaris).

De verwijzende rechter wenst in de eerste plaats bevestigd te zien dat de afgifte van een verklaring overeenkomstig bijlage 1 bij verordening (EU) nr. 1329/2014

van de Commissie ook met betrekking tot procedurele instrumenten die niet uitvoerbaar zijn, is toegestaan.

Voor de beoordeling of de afwijzing van het primair verzoek gegrond is, moet de verwijzende rechter de definitie van het begrip „beslissing” in de zin van verordening nr. 650/2012 en diensgevolge ook de definitie van het begrip „gerecht” in de zin van deze verordening, analyseren.

De uitlegging van het nationale recht en de beoordeling of de weigering de handeling te verrichten gegrond was, zijn daar vervolgens van afhankelijk.

De beslissing in deze zaak is bovendien afhankelijk van de vraag inzake het rechtskarakter van de kennisgeving als bedoeld in artikel 3, lid 2, tweede volzin, van verordening nr. 650/2012, die door de lidstaten overeenkomstig artikel 79 van de verordening wordt gedaan. Niet alleen omdat de notaris deze kennisgeving noodzakelijk acht, is een beoordeling door de verwijzende rechter vereist. Indien deze kennisgeving enkel een informatief karakter heeft, dan zou het mogelijk zijn de weigering om de notariële handeling te verrichten eventueel nietig te verklaren en de notaris te verplichten een afschrift van de notariële verklaring van erfrecht overeenkomstig het verzoek van verzoekster te verstrekken. Indien deze kennisgeving echter een constitutief karakter zou hebben, zou de verwijzende rechter het in de vraag ingenomen standpunt of Poolse notarissen die de erfstelling bevestigen voldoen aan de criteria voor een „gerecht” in de zin van de verordening, enkel indirect kunnen toetsen en zou de voorwaarde om het afschrift van de notariële verklaring van erfrecht te kunnen voorzien van een desbetreffende verklaring, nog steeds het verrichten van een desbetreffende kennisgeving zijn door de uitvoerende macht.

Indien zou blijken dat de afgifte van de in het primair verzoek bedoelde verklaring [Or. 12] juridisch niet zou zijn toegestaan, dan zou de verwijzende rechter de gegrondheid van het standpunt van de notaris met betrekking tot de afwijzing van het subsidiair verzoek moeten toetsen en de inhoud van het begrip „authentieke akte” moeten analyseren.

III Juridische overwegingen betreffende het voorwerp van de prejudiciële vraag

Op grond van de aanzienlijke omvang van de in het kader van de nationale procedure aangevoerde juridische overwegingen, beperkt de verwijzende rechter zich tot de volgende geselecteerde aspecten, die hij het Hof ter beoordeling zou willen voorleggen.

Met betrekking tot de eerste vraag moet worden opgemerkt dat in het bijvoegen van een verklaring overeenkomstig artikel 46, lid 3, onder b), van de verordening alleen is voorzien in de context van de vaststelling van de uitvoerbaarheid van een beslissing. Deze bepaling is echter eveneens toepasselijk in de in artikel 39, lid 2, van de verordening vastgelegde facultatieve procedure om de erkenning van een

■■■■■

beslissing vast te stellen. De verklaring in kwestie lijkt dus eveneens aan een beslissing te kunnen worden gehecht die niet (ook niet voor een deel) uitvoerbaar is, hoewel dat niet direct uit overweging 76 van de verordening blijkt. In het formulier van de verklaring is voorzien in de mogelijkheid om een verklaring eveneens aan een beslissing te hechten, die in andere lidstaten niet ten uitvoer kan worden gelegd (vak 5.1.). Ook een functionele beschouwing van het rechtsinstituut verklaring pleit ervoor dat de toepassing ervan bij elke beslissing zou moeten zijn toegestaan. Bij twijfel met betrekking tot de aard van een bepaald nationaal procedureel instrument moet de kwalificatie ervan als „beslissing” of „authentieke akte” in de lidstaat waarin het instrument wordt opgemaakt, met toepassing van een van beide formulieren plaatsvinden, temeer daar in artikel 59, lid 1, tweede volzin, van de verordening de mogelijkheid is voorzien om een overeenkomstige verklaring te hechten aan elke authentieke akte en niet alleen aan uitvoerbare authentieke akten. Met het wegnemen van dergelijke twijfels zouden geen autoriteiten van andere lidstaten moeten worden belast, maar alleen die van de lidstaat waar het betrokken procedurele instrument is afgegeven.

Met betrekking tot de tweede vraag moet worden opgemerkt dat daarin de deelvraag centraal lijkt te staan, of de bekrachtiging van de erfstelling op zichzelf de uitoefening van gerechtelijke taken in de zin van overweging 20 van verordening nr. 650/2012 vormt. In de Poolse rechtsleer wordt deze vraag met betrekking tot notarissen ontkennend beantwoord [verwijzingen naar de doctrine, OMISSIS]. Het schijnt echter dat gerechtelijke taken op de grondslag van de erfrechtverordening autonoom moeten worden uitgelegd. De omvang en de aard ervan zouden daarmee anders zijn dan op de overige gebieden van Europese samenwerking in burgerlijke zaken (bijvoorbeeld in andere soorten burgerlijke of handelszaken). Met het oog op het Poolse rechtsstelsel moet de gestelde vraag waarschijnlijk bevestigend worden beantwoord. Er kan zelfs worden gesteld dat de toetsing van de hoedanigheid van erfgenaam van de erfgenamen (met een vindicatielegaat begunstigden) de essentie van de erfrechtprocedure vormt. De notaris heeft er niet geheel ten onrechte op gewezen dat – gelet op de inhoud van artikel 1027 van het burgerlijk wetboek en het vermoeden van juistheid – in het rechtsverkeer *de facto* degene erfgenaam of met een vindicatielegaat begunstigde is, die door het gerecht of de notaris als zodanig wordt erkend.

De tweede deelvraag die het Hof ter beoordeling moet worden voorgelegd, betreft de vraag of een „beslissing”, waarvan in de Poolse taalversie van artikel 3, lid 1, onder g), van de verordening sprake is, vereist dat er een bevoegdheid bestaat om mogelijk omstreden zaken te beslissen. De medewerker van de notaris die de handeling heeft geweigerd, heeft het toereikend geacht wanneer een afzonderlijke inhoudelijke beoordeling plaatsvindt die de rechtsverhoudingen tussen de betrokkenen bij de procedure regelt, zij het slechts door een louter declaratoire bekrachtiging van de rechtspositie, die externe werking heeft. Wanneer echter **[Or. 13]** kan worden getwijfeld of een notariële verklaring van erfrecht voldoet aan de criteria van een gerechtelijke beslissing, dan zou deze twijfel juist dat aspect kunnen betreffen.

De essentie van een „beslissing” in de besproken zin zou juist daarin kunnen bestaan dat de instantie die een bepaald procedureel instrument toepast, rechtsverhoudingen met externe werking regelt. Bij de vraag of de verstrekkende instantie daarbij aan het verzoek van de betrokkenen bij de procedure is gebonden en of dat verzoek al of niet unaniem moet zijn, gaat het eigenlijk om procesrechtelijk technische oplossingen. Bij een juridische kwalificatie moeten de rechtsgevolgen van de gevoerde procedure – en niet het verloop ervan of zelfs de voorwaarden voor de inleiding ervan – doorslaggevend zijn.

Met betrekking tot de in de derde prejudiciële vraag besproken problematiek moet worden opgemerkt dat aan de hand van de inhoud van de verordening niet ondubbelzinnig kan worden opgehelderd of de door de lidstaten overeenkomstig artikel 79 van de verordening gedane kennisgevingen een constitutief karakter of slechts een informatief karakter hebben.

Wordt de mening van verzoekster gedeeld dat de autonomie van de lidstaten enkel bestaat in een bepaalde regeling van de nationale erfrechtprocedure en de constitutionele positie van organen, die geen gerechten zijn maar wel gerechtelijke taken uitoefenen, dan zou dat tot de conclusie leiden dat de desbetreffende kennisgevingen uitsluitend een informatief karakter hebben. Bij een dergelijke benadering heeft de juridische kwalificatie van nationale beslissingen als beslissingen het karakter van een objectieve beoordeling van de rechtspositie in het licht van de definities uit de verordening en staat zij los van de handelingen van de uitvoerende macht in de desbetreffende lidstaat.

Met betrekking tot de vierde prejudiciële vraag moet volgens de verwijzende rechter de mening van de notaris worden gevolgd, namelijk dat de begrippen „beslissing” en „authentieke akte” elkaar wederzijds uitsluiten. Wanneer een bepaald nationaal procedureel instrument als „beslissing” wordt beschouwd, dan zou de erkenning ervan als „authentieke akte” daardoor waarschijnlijk worden uitgesloten. Mocht het Hof van oordeel zijn dat een Poolse notariële verklaring van erfrecht, hoewel zij de rechtsgevolgen heeft van een rechtsgeldige beslissing aangaande het verkrijgen van de nalatenschap, niet als „beslissing” kan worden beschouwd, dan zou waarschijnlijk onbetwist zijn dat deze aan de voorwaarden voldoet om als „authentieke akte” te worden erkend. Steun voor die zienswijze kan worden gevonden in overweging 63, derde volzin, van de verordening.

De verwijzende rechter heeft het op grond van bovengenoemde twijfels doelmatig geacht om zich met de in het dispositief vermelde prejudiciële vragen tot het Hof te wenden.

[OMISSIS]